

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XI. Verum Confessio sacramentalis ad peccatorum remissionem consequendam ex Christi Domini institutione sit necessaria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

Supereſt unum hic obſervandum quod monet Laym. tract. 6. de Sacꝛ. Pœn. c. 4. nimirum ad valoreꝛ Sacꝛamenti Pœnitentiæ requiri, ut doloꝛ internus attritionis, ſeu contritionis aliquo modo antecedaꝛ, aut ſaltem comitetur externam peccatoꝝum confeſſionem; tum quia contritio, cum ſit pars Sacꝛamenti, debet aliquo ſigno exteriori, per confeſſionem ſcilicet, fieri ſenſibilis; tum etiam quia ipſa peccatoꝝuꝛi confeſſio procedere debet ab interna Pœnitentia; cum non ſit mera & ſimplex peccatoꝝuꝛum narratio. ſed ſui ipſius coram Deo accuſatio, quaꝛ proinde in ſpiritu humilitatis, & animo contrito faciendã eſt. Probabilis nihilominus, & tuta eſt ſententia Suar. diſp. 20. de Sacꝛ. Pœn. ſect. 4. n. 31. (quam hic ſubjūgimus in gratiam eoꝝum, qui frequentius ad tribunal Pœnitentiæ, nec niſi cum culpis venialibus accedunt, quiqꝛ interdum variis ſuper hac re ſcrupulis exagitantur) qui docet, actum contritionis fruſtuoſe poſt confeſſionem peꝛactã poſſe elici, dummodo ante abſolutionem Sacerdotis eliciatur, ipſamqꝛ confeſſionem, quamvis ab interna pœnitentia non proceſſerit, tamen qua poſtea veluti informatur per conſequentem contritionem, ſufficienter perfici in ratione accuſationis Sacꝛamentalis: ſed tunc neceſſe eſſe, ut interior illa contritio, vel attritio exteriori aliquo ſigno, puta exteriori corporis demiffione, humili expectatione ipſius abſolutionis, peccatoꝝis tunctione, &c. ſe prodat.

SECTIO XI.

Utrum confeſſio Sacꝛamentalis ad peccatoꝝuꝛum remiſſionem conſequendam ex Chꝛiſti Domini inſtitutione ſit neceſſaria.

CONFESSIONIS Sacꝛamentalis nomine, ſecundum communem S. Thomæ in 4. diſt. 17. q. 3. a. 2. alioꝝumqꝛ Theologoꝝum doctꝛinam, intelligitur, *Accuſatio legitima*

Legitima in Sacramento Pœnitentiæ de propriis peccatis facta Sacerdoti ad absolutionem illorum ab eo recipiendam.

Dicitur 1. *Accusatio*: quia confessio fieri debet per modum accusationis, nec in ea (ut loquitur Catech. Rom. part. 2 cap. 5.) peccata sunt ita enarranda, quasi rem aliquam per se otiosis auditoribus delectandi causa exponamus: verum accusatoria: immo ita enumeranda sunt, ut ea etiam in nobis discutere cupiamus.

Dicitur 2. *legitima*: quia non qualibet accusatio sufficit, sed ad eam conditiones quædam lege divina præscriptæ, & infra explicandæ requiruntur.

Dicitur 3. *in Sacramento Pœnitentiæ*: confessio enim que fit in foro exteriori coram iudicibus sive secularibus, sive Ecclesiasticis, non est apta huius Sacramenti materia.

Dicitur 4. *de propriis peccatis*: neque enim aliena peccata, sed propria solummodo in confessione declaranda sunt: in quo ab utroque multorum notat Tolet. Lib. 3. c. 6. qui, ut aliquod proprium peccatum detegant, simul aliorum peccata enarrant, vir uxoris, uxor viri, Domini servorum, servi Dominorum, &c. qui quidem super hæc ab ipsis confessoribus admoneri debent.

Dicitur 5. *facta Sacerdoti*: quia solus Sacerdos est legitimus huius Sacramenti minister, ut ex ante dictis constat: nec proinde confessio facta laico, aut clerico non Sacerdoti, ullo modo Sacramentalis est. Debet autem fieri Sacerdoti præsentî non absentî, ut in Catech. Rom. sup. declaratur: & speciali Clementis 8. constitutione (quam refert Lamb. disp. 18. art. 4.) sententia illa, quæ asserit, confessionem Sacramentalem per literas, aut internuncium fieri posse, tanquam falsa & scandalosa prohibita est: tunc enim nec confessio secreta esset, nec certa materia absolutionis; contingere siquidem posset, ut pœnitens intermedio tempore mutaret animum, aut è vivis excederet. Potest tamen pœnitens aliquando solis nutibus confiteri, ut in mutis contingit, & interdum in moribundis. Potest per interpretem, v. g. cum Sacerdoti ipsius pœnitentis idioma seu linguam non intelligenti sit confessio; ad quod ta-

men nullus obligatur, ut monet Toletus supra, cum alteri revelare confessionem suam non teneatur. Potest item scripto, ut scilicet peccata sua scribat, si confessor audente ipso poenitente legat; quod in mutis, aut aliis ex causa aliqua rationabili contingere posse docet Toletus supra.

Dicitur denique ad obtinendam peccatorum remissionem: in quo (ut observat Catech. Rom. supra) hoc iudicium longe dissimile est forentibus capitalium rerum questionibus, in quibus confessioni poena & supplicium, non vero culpa liberatio & errati venia constituta est.

De confessione igitur Sacramentali eo modo intellecta quaeritur, utrum sit ex Christi Domini institutione ad remissionem peccatorum consequendam necessaria? & responsio affirmativa est de fide: quam tamen negaverunt olim, non modo Novatiani, sed etiam plures alii haeretici, ut Messaliani, Iacobitae, Armenii, Albigenses, Flagellantes, VValdenses, & alii apud Iudocum Coccium t. 2. lib. 8. a. 3. Quibus postmodum subscripserunt Lutherani & Calvinistae, ut videre est apud Bellar. Lib. 3. de Poen. c. 1. qui omnes licet maxime inter se circa varia dogmata discrepantes, in eo tamen conveniunt, quod negent confessionis Sacramentalis ex jure divino necessitatem.

Retellitur illorum error, & veritas opposita probatur 1. ex cap. 20. S. Iohannis ubi Christus Dominus alloquens Apostolos eorumque in Sacerdotio successores, *Quorum* (inquit) *remiseritis peccata, remittuntur eis: & quorum retinueritis, retenta sunt*: ex quibus verbis perspicuum est (ut docet Catech. Rom. supra) ipsos Apostolos, & Sacerdotes circa peccata remittenda, aut retinenda iudices esse constitutos, *Et quoniam* (ut S. Synod. Trident. sapienter admonuit) *de qualibet re verum iudicium fieri, atque in repetendis criminum poenis iustitia modus teneri non potest, nisi plane cognita & perspecta causa fuerit*; ex eo sequitur, ut poenitentium confessione sigillatim peccata omnia Sac. r. lotibus sint patefacienda.

Probatur 2. auctoritate plurimorum Conciliorum genera-

generalium, ac praesertim Lateranensis sub Innocentio tertio c. 21. Constant. sess. 8. Flor. in Decr. Eug. & Trid. sess. 14. c. 5. & can. 6. ubi haec habentur: *Si quis negaverit Confessionem Sacramentalem, vel institutam, vel ad salutem necessariam esse iure divino; aut dixerit, modum secretè confitendi soli Sacerdoti, quem Ecclesia Catholica ab initio semper observavit, & observat, alienum esse ab institutione, & mandato Christi, & inventum esse humanum; anathema sit.*

Probat 3. ex SS. Patribus qui huic veritati subscripserunt, ut S. Cypr. Serm. de lapsis, ut laudans eos qui de peccatis sola cogitatione commissis se se apud Sacerdotem in Sacramento Pœnitentiæ accusant, *Quantò, inquit, & fide maiores & timore meliores sunt, qui quamvis nullo sacrificio, aut libelli facinore confitenti; quoniam tamen de hoc vel cogitaverunt, hoc ipsum apud Sacerdotes Dei dolenter, & simpliciter confitent, ex omni loge sim conscientia faciunt, animi sui pondus exponunt, salutarem medelam parvus licet, & moeroris vulneribus exquirunt S. Basil. in regulis Breviorib. num. 288. Necessario, inquit, hæc peccata aperiri debent, quibus credita est dispensatio inferiorum Dei: siquidem rationem hanc in pœnitentiâ etiam veteres illos cernimus securos fuisse. S. Leo Papa Epist. 80. ad Episcopos Campaniæ prohibens, ne peccata secreta publicè recitarentur, hanc affert rationem: *Cùm, inquit, reatus conscientiarum sufficiat solis Sacerdotibus confessione secretè iudicari.**

Obijciunt hæretici Nestarium Patriarcham Constantinopolitanum abrogasse, presbyterum pœnitentiarii, confessionemque sustulisse: unde inferunt, illam non esse juris divini, cùm tale jus ab hominibus abrogari non possit.

Duplex ad hanc objectionem afferri potest responsio, ut fusius hujus facti enarrationem & explicationem committamus, quæ apud Bellarm. Lib. 3. de Pœn. cap. 14. videri potest. Prima est, abrogationem illam presbyteri pœnitentiarii à Nestario factam, ad sedandum populi tumultum occasione alicujus scandali exortum, qualitercunque facta sit, benè an malè, hominis particularis factum fuisse,

fuisse, qui nec eruditione nec experientia pollebat in his, quæ ad regimen Ecclesiæ pertinent; cum jam senex rerumque Ecclesiasticarum expertus ad Patriarchatum evectus fuisset: proindeque ex illo ejus facto nullum satis validum argumentum duci posse contra tot sæculorum praxim universamque Ecclesiæ consensum.

Secunda responsio est, Nestarium nusquam confessionem Sacramentalem secretam abrogasse, sed solummodo usum aliquem particularem occasione Novatianæ hæresis introductum, quo pœnitentes certa peccata Sacerdoti pœnitentiario confiteri tenebantur, qui eos (prout expedire censebat) ad publicam illorum peccatorum confessionem obligat: quem quidem usum ob scandalum inde secutum abrogavit Nestarius, liberumque reliquit, ut unusquisque peccata sua secreto posset cuilibet Sacerdoti aperire, ut fufius explicat & probat Bellarminus loco citato.

SECTIO XII.

Qua persona, & quo tempore obligentur ad confessionem Sacramentalem faciendam.

QVOD spectat ad primum, communis & certa Doctorum sententia est, eas omnes, & solas personas ad Sacramentalem confessionem obligari, quæ mortale aliquod peccatum post realem Baptismi susceptionem commiserunt. Hoc enim manifeste constat, tum ex cap. *Omnis utriusque sexus* in Concilio Lateranico tum ex eo, quod Concilium Tridentinum sess. 14. cap. 2. dicit, baptizatos, qui se crimine aliquo contaminaverint, ante Pœnitentiæ tribunal, ex Christi Domini instituto sisti debere, ut ab admissis peccatis liberentur; & cap. 5. peccata omnia mortalia, etiamsi occultissima sint, esse in confessione declaranda: venialia autem, quamvis recte, & utiliter in confessione dicuntur, taceri tamen posse citra culpam.

Quod